

οί πιό άγριοι, οί πιό όρμητικοί, οί **πιό άξιοι έχθροί μας**, γιά τούτο ίσια ίσια **αυτούς** διαλέξαμε γιά νά τούς προτείνουμε συνεννόηση, συμφωνία και συνεργασία. Ξέραμε πώς αν μάς έδλεπαν ένωμένους κι άποφασιστικούς οί άλλοι χριστιανοί τής Τουρκιάς, θα μάς άκολουθοΰσαν χωρίς άντιλογία, σαν τó κοπάδι τά άρνιά. Και έτσι, εκεί πού πριν από τó σύνταγμα στην Τουρκία είχαμε, οί Έλληνες, πρόγραμμα άποκλειστικό, στενό, στρυφνό, άρνητικό μπορεί νά πεί κανείς, γιανι δέν εκάναμε άλλο παρὰ νά λέμε αδιάκοπα «Όχι» εκεί πού οί Βούλγαροι έλεγαν όλοένα «Ναί», — μόλις άλλαξε τó πολίτευμα και νοιώσαμε και μεις με τούς άλλους τί μπορούσαμε με τή νέα κατάσταση νά κερδίσουμε, αλλάξαμε τó φύλλο και γινήκαμε φιλελεύτεροι, με τó άζημίωτό μας, νά λέγεται. Ένας άέρας άλλιωτικός έφύσηξε άμέσως σ' όλο τó Ρωμέϊκο, και έπειδή είναι έξυπνο τó κακόμοιρο τó Ρωμέϊκο πήρε, κοντά στην πρωτοβουλία, φυσικά και τήν πρωτοστασία στην έφαρμογή του φιλελεύτερου προγράμματός του. Και τώρα έχει πάρει άπάνω του, έχει γίνει άγνώριστο, προπάντων στην Πόλη. Όχι πώς δέν τó κατατρέχουν οί Τουρκοί έπειδή ίσια ίσια σέβονται τή δύναμή του, όχι πώς δέν παθαίνουν χίλια βάσανα και τυραννίσματα τά άτομα, μά αυτά είναι από αιώνες γνώριμα στους Ρωμιούς και σ' όλους στην Τουρκία τούς χριστιανούς και δέν κάνουν πιά τόση αίσθηση. Και μέσα στις στενοχώριες αυτές τις μικρές, τις μίζερες, τις καθημερινές, τις άσκημες, γιανι είναι σά σαράκι πού σέ τρώει, έχουν γιά παρηγοριά και γιά καμάρι έξαφνα έναν Μπούσιο πού ξεπετιέται στα ύψη του χαράχτηρα και τής πολιτικής όρθοφροσύνης και με δύναμη άφάνταστη τονίζει «**Εδώ είμαι, Ρωμιόι, και πάρτε άπάνω σας, γιανι είσαστε κάτι, σάς τó λέω έγώ, κοιτάξτε με**», και γίνεται παράδειγμα έτσι, και γίνεται είδωλο, και γίνεται άρχηγός.

Από τó σύνταγμα και δώθε πηγαίνουμε με τήν ιδέα πώς ένα έθνος πού έχει άξία και δύναμη δέν είναι νά χαθεί με τó νά όμολογήσει και άναγνωρίσει και των άλλων έθνών τά δικαιώματα. Με τó νά γενήκαμε φιλελεύτεροι δέν πάει νά πεί πώς άρνηθήκαμε τόν έαυτό μας, τά δικαιώματα τά δικά μας, ούτε και τήν εργασία και τόν άγώνα γιά τή νίκη. Με τó νά ζητήσαμε και νά βρήκαμε συνεργασία και άλλων έθνών σέ όρισμένα σημεία, αυτό δέ μάς άδυνατίζει βέβαια, τó έναντίο μάς κάνει άνίκητους. Και προπάντων γίνεται ωραιότερη ή Ρωμισύνη όταν λούζεται έρωτικά στα νερά τής **Ελευτεριάς** και χάνει τις ρυτίδες του γεροντοκόριτσου πού τέτοιο τήν κατάντησαν οί άθλιοι οί δασκάλοι με τόν κλασικισμό τους, και ή ραγιαδοσύνη ή τέ-

λεια των άρχηγών της, και ή τεμπελιά πού φέρνει τή μικροκατεργαριά τή ραδιουργία και τή μεγάλη γλώσσα.

(Έχει συνέχεια)

ΙΔΑΣ

Ο ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ (*)

Γ.

ΕΞΟΔΑ (Συνέχεια)

Τό γενικό Κεφάλαιο των έξόδων του Υπουργείου των Έξωτερικών μάς δείχνει μικρή αύξηση από τó 1908 ως σήμερα: έτσι έχουμε

1912	1908
4.231 χιλ.	4.075 χιλ.

Δηλ. τó 1912 παρουσιάζει έξοδα πάρα πάνου από τó 1908 κατά 156 χιλ. δρχ. Άλλά ή πραγματική διαφορά είναι πολύ μεγαλύτερη στα έξοδα τής διοικήσεως. Αν δηλ. αφαιρέσουμε από τó 1908 δρχ. 220.000 πού είναι ή νομισματική διαφορά τότε μένουν μόνον 1908: 3.855 χιλ. Τότε έχουμε σήμερα αύξηση δαπανών τής διοικήσεως κατά 376 χιλ. Και αυτό όφείλεται στην αύξηση έξόδων τής κεντρικής (92 χιλ.) και τής προξενικής (141 χιλ.) διοικήσεως και αύξηση των άπροβλέπτων (100 χιλ.)

→←

Τό Γενικό Κεφάλαιο των έξόδων του Υπουργείου τής Δικαιοσύνης μάς δείχνει

1912	1908
6.697 χιλ.	6.247 χιλ.

Μία μεγάλη σχετικώς διαφορά έδω μεταξύ του 1912 και του 1908. Η αύξηση προέρχεται από τήν έφαρμογή του νόμου γιά τούς μισθούς των δικαστών και τήν αύξηση των έξόδων τής κεντρικής ύπηρεσίας. Σκεπάζεται έν μέρος από τήν έλάττωση των έξόδων τής ποινικής δικαιοσύνης και κατάργηση των όδοιπορικών. Μένει όμως μία διαφορά από 450 χιλ.

→←

Τό Γενικό Κεφάλαιο του Υπουργείου των Έσωτερικών δείχνει έξοδα:

1912	1911	1908
17.711 χιλ.	18.627 χιλ.	18.129 χιλ.

Τά κυριώτερα κοντύλια έχουν ως έξης:

*) Κοίταξε άριθ. 462, και 463 του «Νουμά».

	1912	1911	1908
Διοίκ. νομῶν καὶ ἐπαρχ.	400 χ.	395 χ.	480 χ.
Δημόσια ἀσφάλεια	6.791 »	6.611 »	6.255 »
Δημόσια υγεία	620 »	647 »	304 »
Ταχυδρ. Τηλεγρ. Τηλεφ.	4.746 »	4.693 »	4.233 »
Δημόσια Ἔργα	528 »	517 »	650 »
Ὁδοποιΐα	1.150 »	1.970 »	3.560 »

Βλέπουμε λοιπὸν μιὰ μεγάλη αὐξηση ἐξόδων στὴ Δημόσια ἀσφάλεια, στὴ δημόσια υγεία.

Ἄλλη αὐξηση στὰ ταχυδρομικά, τηλεγραφικά καὶ τηλεφωνικά, μιὰ ἐλάττωση ὅμως ἀπὸ 820 χιλ. στὴν ὁδοποιΐα μεταξὺ τοῦ 1912 καὶ τοῦ 1911 ποὺ ὀφείλεται στὴν ἐξόφληση τῶν ἐργολαβιῶν συντηρήσεως ἐπαρχιακῶν καὶ δημοσίων δρόμων, ποὺ εἶχε συνάψει τὸ κράτος πρὸ τοῦ νόμου περὶ ὁδοποιΐας. Ἀκόμα μεγαλύτερη βλέπουμε τὴ διαφορά μεταξὺ 1912 καὶ 1908, διαφορά ἀπὸ 2.410 χιλ. ἀλλ' αὐτὴ τὴν ἀπορία τὴ διαλύουμε ὅταν κοιτάξουμε στὰ ἔξοδα τοῦ εἰδικοῦ ταμείου ὁδοποιΐας ποὺ εἶναι γραμμένα γιὰ συντήρηση δρόμων 2 ἑκατομ. γιὰ κατασκευὴ ὅμως νέων δρόμων πεντάρα! Θὰ ἠθέλαμε καὶ αὐτὰ τὰ 2 ἑκατ. νὰ τὰ προσθέσουμε ἐδῶ καὶ ἔτσι πρέπει νὰ γίνη, ἀλλὰ τότε θὰ ἔπρεπε νὰ βγάλουμε τὰ ἀντίστοιχα ἑκατομ. ποὺ εἶναι χρεωμένος ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν (Κεφαλ. Ἀποδόσεως ἐκ τῶν ἐσόδων). Ἀκόμα ἓνα παράδειγμα γιὰ τὴ σύγχυση ποὺ φέρνουν τὰ εἰδικὰ ταμεία, ποὺ τὰ κάναμε 8 τὰ τελευταῖα χρόνια!

Ἄν τὰ προσθέσουμε γιὰ μιὰ στιγμή στὰ ἔξοδα τοῦ 1912 αὐτὰ τὰ δυὸ ἑκατομ. καὶ ἀκόμα 300 χιλ. γιὰ ἔξοδα Γεωργίας ποὺ πῆγε τώρα στὸ Ὑπουργεῖο Ἑθνικῆς Οἰκονομίας (ἢ σωστότερο ἂν τὶς ἀφαιρέσουμε αὐτὲς τὶς 300 χιλ. ἀπὸ τὸ 1908, ἂν καὶ λογιστικῶς εἶναι τὸ ἴδιο) τότε βλέπουμε ὅτι ἀληθινὰ τὰ ἔξοδα τῆς διοικήσεως τῶν Ἑσωτερικῶν τοῦ 1912 εἶναι παραπάνου ἀπὸ τοῦ 1908 κατὰ 1.882 χιλ. — Αὐτὸ τὸ κοντύλιο γιὰ βοήθειες καὶ συνδρομὲς ἀπὸ 529 χιλ. μπορούσε νὰ λείπη νομίζουμε ἢ νὰ εἶναι καὶ λιγώτερα!

Στὸ Γενικὸ Κεφάλαιο τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἔχουμε:

1912	1908
6.104 χιλ.	6.786 χιλ.

Ἀπὸ τὸ 1908 ὅμως πρέπει ν' ἀφαιρέσουμε τὰ ἔξοδα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας (251 χιλ.), ποὺ γιὰ τὸ 1912 βαρύνουν τὸ εἰδικὸ Ἐκκλησιαστικὸ τα-

μεῖο, ἔξοδα ἀρχαιολογικῆς ὑπηρεσίας (186 χιλ.) ποὺ βαρύνουν τώρα ἐπίσης τὸ Εἰδικὸ Ταμεῖο καὶ ποὺ ἔφθασαν τὶς 352 χιλ., ἐπίσης νὰ ἀφαιρέσουμε γιὰ τὶς Ἑμπορικὲς Σχολὰς (99 χιλ.) ποὺ τότε ἐβάρυναν τὸν Προϋπολογισμὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ἐνῶ τώρα πῆγαν στὸ Ὑπουργεῖο τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀφαιρέσεις μένουν

1912	1908
6.104 χιλ.	5.898 χιλ.

Δηλ. μιὰ διαφορά ἐξόδων διοικήσεως παραπάνου στὸ 1912 ἀπὸ 206 χιλ. Πραγματικὰ ὅμως ἡ αὐξηση εἶναι παραπολὺ μεγαλύτερη ἀλλὰ δὲ φαίνεται γιὰτὶ σκεπάζεται ἀπὸ τὴ διαγραφὴ τοῦ κονδυλίου ἐξόδων ἀπὸ προκαταβολὴς τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσης ποὺ λείπει ἐντελῶς στὸ 1912, ἐνῶ στὸ 1908 εἶταν καὶ παραπολὺ μεγάλο ποσό. Μερικὰ παραδείγματα γιὰ τὴν αὐξηση αὐτὴ:

	1912	1908
Κεντρικὴ διοίκηση	135 χιλ.	81 χιλ.
Ἀνωτέρα ἐκπαίδευση	700 »	585 »
Μέση ἐκπαίδευση	989 »	783 »
Ἑλληνικὰ σχολεῖα	2.526 »	2.160 »

Στὸ Γενικὸ Κεφάλαιο τῶν ἐξόδων τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας. Ἐδῶ γιὰ τὸ 1908 πρέπει ν' ἀθροίσουμε τί ἔξοδα εἶχαν τότε οἱ ὑπηρεσίαι ποὺ ἦσαν σκορπισμένες στὰ διάφορα Ὑπουργεῖα καὶ σήμερα ἀποτελέσαν τὸ νέο Ὑπουργεῖο. Ἔτσι βρίσκουμε:

1912	1908
3.734 χιλ.	2.333 χιλ.

Ὡστε τὸ 1912 παρουσιάζει ἔξοδα παραπάνου ἀπὸ τὸ 1908 κατὰ 1.401 χιλ. Αὐτὰ δίνει σήμερα τὸ Κράτος παραπάνου γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων τοῦ τόπου. Τὸ μικρότερο μέρος ὀφείλεται στὴν αὐξηση τῶν ἐξόδων γιὰ τὰ δάση, τὶς ἐμπορικὲς σχολὰς, τὰ μεταλλεῖα καὶ τὶς ἀλυκές. Ἐνα μεγάλο ὅμως μέρος ἀπὸ 684 χιλ. αὐξηση τὸ χρωστούμε στὴν προσπάθεια τῆς πολιτείας ὕστερα ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση νὰ ἐνισχύσῃ μὲ κάθε μέσο τὴ γεωργία καὶ κτηνοτροφία τοῦ τόπου μας (1908: 300 χιλ., 1912: 984 χιλ.). Καὶ ἐνῶ ὅλα τὰ ἔξοδα γιὰ τὴ γεωργία πρῶτα πῆγαιναν γιὰ πληρωμὴ μισθῶν, τώρα βλέπουμε στὸν προϋπολογισμὸ σεδαστὰ ποσὰ γιὰ προμήθεια γεωργικῶν εἰδῶν, λιπασμάτων, φαρμάκων, κτηνῶν, ἱδρυση σταθμῶν ἐπιδητόρων, γιὰ στατιστικὰ δημοσιεύματα κτλ.

Στὸ Γενικὸ Κεφάλαιο τῶν ἐξόδων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἔχουμε:

1912

1908

21.510 χιλ.

18.370 χιλ.

μὴ ἀύξηση δηλ. ἀπὸ 3.140 χιλ. ποὺ ὀφείλεται κυρίως στὴν ἀύξηση τῶν ἐξόδων τροφῆς ἱπποφορβῆς, ἱματισμοῦ, ἐξαρτήσεως καὶ ὀπλισμοῦ. Αὐτὲς δὲ οἱ αὐξήσεις προέρχονται ἀπὸ τὴν αὐξησὶν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κτηνῶν ποὺ προβλέπει τὸ 1912 (ἄνδρες 25.227, κτήνη 3.264), ἀπέναντι ὅμως στὸν προϋπολογισμό τοῦ 1911 ἔχουμε μὴ ἐλάττωσιν ποὺ προέρχεται ἀπὸ πρὸ νοικοκυρίστικον τρόπο τῆς προμηθείας τῶν τροφῶν καὶ τῆς ἱπποφορβῆς. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὰ ἐξόδα αὐτὰ τὰ τακτικὰ ἔρχονται καὶ τὰ ἑκτακτὰ ἐξόδα γιὰ τὸ στρατὸ ἀπὸ τὸ Ταμεῖο Ἐθνικῆς Ἀμύνης τὸ ὁποῖο ἐξαντλεῖται ὅλο ἐφέτος ὕστερα ἀπὸ τὰ προδλεπόμενα 24.741 χιλ. ἐξόδα καὶ στὸ ὁποῖο δίνονται σχεδὸν 25 ἑκατ. ἀπὸ τὸ τελευταῖο δάνειο.

Καὶ στὸ Γενικὸ κεφάλαιο τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἔχουμε:

1912

1908

8.857 χιλ.

8.351 χιλ.

Δηλ. αὐξηση ἀπὸ 506 χιλ. ἐφέτος.

Καὶ ἐδῶ ὅμως ἔχουμε 19 περίπου ἑκατομ. ἑκτακτὰ ἐξόδα ἀπὸ τὸ Ταμεῖο τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου γιὰ νέα πλοῖα καὶ προμήθειες καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ δίνει τὸ Κράτος τοῦ Ταμεῖου αὐτοῦ 14 ἑκατ. περίπου ἀπὸ τὸ τελευταῖο δάνειο.

Ἔτσι ἀφοῦ λάβαμε μὴ ἰδέα σὲ γενικὲς γραμμὰς τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων ἃς ρίξουμε μὴ ματιὰ πάλι στὸν προϋπολογισμό τοῦ 1912 προτοῦ εἰσελθούμε στὴν ἐξέτασή του ἀπὸ δημοσιονομικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀποψη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐξόδα εἶδαμε ὅτι ἀπὸ τὸ 1908 ἕως σήμερα ἔχουμε αὐξηση ἐσόδων ἀπὸ νέους φόρους 4.745 χιλ. καὶ αὐτὸ τὸ ποσὸ τὸ ἠύραμε ἀφοῦ ἀφαιρέσαμε τὸ ποσὸ κατὰ τὸ ὁποῖο θὰ ἐλαττωθοῦν τὰ ἐξόδα ἀπὸ τελων. δασμοῦς ἀπὸ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ δασμοῦ τῆς ζάχαρης.

Συγκρίνοντας τὰ ἐξόδα τοῦ 1912 καὶ 1908 ἔχουμε μὴ διαφορὰ παραπάνω στὸ 1912 ἀπὸ 16 καὶ μισὸ ἑκατομ. καὶ ἀπὸ αὐτὰ 9 ἀφοροῦν τὰ ἐξόδα

τῆς δικιήσεως, 4 ἑκατ. στρατιωτικὰ ἐξόδα καὶ τὰ ὑπόλοιπα τὸ δημόσιο χρέος.

Πρέπει ὅμως νὰ ποῦμε δυὸ λέξεις καὶ γιὰ τὰ εἰδικὰ ταμεῖα, τοὺς εἰδικοὺς αὐτοὺς κουμπάρδες ποὺ τόσο καταστρέφουν τὴν ἐνότητα τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ τὴν ταμιακὴ ἐνότητα καὶ καθιστοῦν δύσκολη τὴ σύγκριση καὶ τὸν ἔλεγχον. Αὐτοὶ οἱ εἰδικοὶ κουμπάρδες εἶναι μὴ ὁμολογία ἀνικανότητος τῶν Ἑλλήνων Κυβερνητῶν. Ὅταν τὰ ἄτομα δὲν μποροῦν νὰ προνοήσουν γιὰ ὅλα τὰ ἐξόδα, τότε κάνουν κουμπάρδες εἰς τοὺς ὁποίους ρίχνουν κάθε μέρα μὴ δεκάρα γιὰ ἓναν ὀρισμένο σκοπὸ π.χ. γιὰ ρεῦμα! Καὶ ὅπως ὅταν τὸ ἄτομο αὐτὸ τὸ στρέμωξουν ἄλλες ἀνάγκες, σπάζει τὸν κουμπάρ καὶ παίρνει τίς δεκάρες ποὺ εἶναι μέσα, ἂν καὶ εἶναι γιὰ ἄλλο σκοπὸ προορισμένες, ἔτσι καὶ ἡ Κυβέρνησις παίρνει τώρα ἀπὸ ἓνα εἰδικὸ Ταμεῖο 3.591 χιλ., τὸ πλεόνασμα, καὶ τὸ μεταγγίζει στὸ Κεντρικὸ Ταμεῖο. Βλέπουμε λοιπὸν ὅτι ἡ Ταμιακὴ ἐνότης στὰ λογιστικὰ τοῦ Κράτους, ὅχι μόνον εἶναι ἀξίωμα ποὺ πρέπει νὰ τηρῆται, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐκδικεῖται καὶ ἐπιδιάλλεται ἀπὸ τὴν ἀνάγκη!

Καὶ ὅσο αὐξάνει ἡ συναίσθησις τῆς ἀνικανότητος τῶν Κυβερνητῶν, τόσο αὐξάνουν καὶ οἱ εἰδικοὶ κουμπάρδες!

Πρὸ 4 χρόνων εἶχαμε δυὸ τέτοιους σήμερὰ ἔχουμε ὀκτώ! Καὶ αὐτὰ τὰ 8 εἰδ. Ταμεῖα ἔχουν κάπου 16 ἑκατ. τακτικὰ ἐξόδα. Κοντὰ σ' αὐτὰ ἐφέτος δίνουμε καὶ 38 ἑκατ. ἀπὸ τὸ τελευταῖο δάνειο στὰ δυὸ πολεμικὰ ὑπουργεῖα γιὰ ἐξοπλισμούς. Ἐμεῖς γιὰ αὐτὴ τὴ δαπάνη δὲν ἔχουμε τώρα τίποτε ἄλλο νὰ εἰποῦμε παρὰ νὰ ἐκφράσουμε τὸ φόβον μας, ὅτι μὲ τὴ μανίαν τῶν ἐξοπλισμῶν, ποὺ μᾶς τὴν ἔδωκε σὰ θέλα καὶ πρώτη ἐντολὴ ἡ ἐθνικὴ θέλησις καὶ ἡ ἐπανάστασις γλήγορα θὰ φθάσουμε σὲ νέα κρίσις! Καὶ ὅσο ἀργότερα λυθοῦν τὰ ζητήματα αὐτά, γιὰ τὰ ὁποῖα κάνουμε αὐτὰ τὰ στρατιωτικὰ ἐξόδα τόσο χειρότερα γιὰ μᾶς! Καὶ ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι αὐτὰ τὰ ζητήματα ἔχουν μὴ τάση νὰ διαωρίζονται!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα τοῦ συστήματος τῆς κατατάξεως τῶν ἐξόδων — καὶ γι αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶπαμε μερικὰ — καὶ τοῦ πλήθους τῶν εἰδικῶν ταμείων, ἐλαττώματα ποὺ τὰ ὀφείλει τὸ 1912 στὸ παρελθὸν καὶ τῶν ὁποίων τὴ διόρθωσις τὴν περι-

μένουμε από το μέλλον, οφείλουμε να δημολογήσουμε ότι — αν αντιληφθήκαμε καλά — και στα έξοδα βασιλεύει η φιλαλήθεια! Δεν ξέρουμε τι θα βγάλουν μερικοί νέοι συνδυασμοί που έκαμαν οι άρμόδιοι για να ελαττώσουν τα έξοδα, αυτό αφήνουμε να μας το ειπεί ο άπολογισμός και ευχόμαστε — σήμερα τουλάχιστον — να μείνη η Κυβέρνηση για να μας τον δώσει ή ίδια, αλλά δεν είδαμε πουθενά σημαντικές ελαττώσεις ή παραλείψεις για να μας παρουσιασθούν ολιγώτερα έξοδα. Πρέπει όμως να προσθέσουμε, ότι, ενώ στην εκτίμησή μας για τα έξοδα έχουμε αρκετή πεποίθηση, διστάζουμε να έχουμε την ίδια πεποίθηση για τα έσοδα. Δεν έννοούμε άπρόοπτα που μπορούν να συμβούν, ούτε θέλουμε με τους δισταγμούς αυτούς να άδικήσουμε τον κ. Υπουργό των Οικονομικών. Έχουμε ύπ' όψη μας εκείνο που έγραψε ο Necker ότι «κάθένας που έρχεται να διοικήση τα οικονομικά ένός τόπου, δεν μπορεί παρά να είναι άτελώς παρασκευασμένος, γιατί αυτή ή διοίκηση είναι σύνθετη από τέτοια ποικιλία καθηκόντων (composée d'une telle diversité des devoirs), ώστε καμμιά προηγούμενη μόρφωση δεν μπορεί να είναι άρκετή!»

Για να τελειώνουμε: την ελικορίνεια που — όπως είδαμε στην άρχή του άρθρου — ζητάει ο Stourm για τον Υπουργό των Οικονομικών τη βρίσκουμε στον προϋπολογισμό μας: αν όμως και ή όξύνοια έπαιξε καλά το ρόλο της, αυτό θα μας το δείξη το μέλλον!

ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΔΙΚΗ

(Η δίκη της Λάρισσας. — Οι έπίσκοποι που νομίζουν τους έαυτούς των υπεύθυνους παιδαγωγούς των ψυχών μας. — Τα όργανα της θρησκευτικής προπαγάντας εξακολουθούν να έμποδίζουν την πρόοδο του πολιτισμού. — Αμάθεια, πνευματική στασιμότη. — Ίδεολογικά συμφέροντα).

Πολλοί, πολλές φορές, από πολλά μέρη φιλόσοφοι και έπιστήμονες γράψανε και φωνάξαν και διδάξανε πως είναι καιρός πια να πάψουν οι έπί της γής μέντορες της άποκάλυψης του Ίωάννου και οι έξηγητές του Δεκαλόγου του όρους Σινά ν' ανακατατέουνται στα της κοινωνίας μας, να πάψουν έπιτέλους να παίρνουν ένεργό μέρος στην πνευματική μας σταδιοδρομία.

Μ' όλ' αυτά αν και τους εύχαριστήσαμε επανειλημμένα για τις ύπηρεσίες τους προς την άνθρωπότητα, αν και σάν συζητητές καλής πίστης τους είπαμε πως μας ένοχλούνε με τα **θέσφατα ρήματά των**, όμως προσποιούνται πως δεν το κατάλαβαν και υποκρίνονται τους ήλιθίους έπιμένοντας με πείσμα στην έξάσκηση ήθικων άπάνω μας δικαιωμάτων. Έτσι, υπερασπίζουμε με το χυδαιότερο τρόπο τα συμφέροντά τους σάν τους τελευταίους επαγγελματίες. Μια τέτοια εικόνα μ' όλο το βδελυρό πλάτος, της από ιδιοτέλεια ένεργείας τους, μας παρέχει ή δίκη που έγεινε έδω και λίγο καιρό στο Βόλο έναντίο των άθέων του προτύπου Παρθεναγωγείου καθώς και ή όμοια της που ξετυλίχτηκε — είναι κάμποσες μέρες — μπροστά στο Κακουργοδικείο Λαρίσης για την έξύδριση ένός έπισκόπου.

Δεν ξέρουμε αν ο κατηγορούμενος πολίτης έδρισε ή όχι και πόσο το μηνυτή έπίσκοπο, πράγμα για το όποιο πρέπει βέβαια να τιμωρηθή αν ή κατηγορία είναι βάσιμη, όπως θα τιμωρούνταν άπ' την πολιτεία κι αν έδριζε έναν άστό, εκείνο όμως που μας άναγκάζει με άγανάχτηση να διαμαρτυρηθούμε από μέρους όλης της προοδευτικής και άληθινά άναπτυγμένης μερίδας της κοινωνίας, είναι το ύπεροπτικό ύφος με το όποιο ο κατήγορος μοναχός έιπε τα περίεργα εκείνα και άλογα στη δίκη αυτή: «Ηθέλησα — έλεγε ο μαυροφορεμένος έρεξεταστής — να προφυλάξω τα κοράσια του Ποιμνίου μου! και αν ο κατηγορούμενος πατήρ και ο διευθυντής του άνωτέρου Παρθεναγωγείου ένδιέφέροντο διά το σαρκίον των, έγώ ένδιαφέρομαι διά την ψυχήν των διά την όποιαν θα δώσω μίαν ήμέραν λόγον εις τον Ούρανόν!!...»

Αυτές οι φαντασιώδεις ευθύνες με τις όποιες προσπαθούν να παραστήσουν περιβλημένους τους έαυτούς τους οι ιερολογιώτατοι πατέρες, είναι καθαρή ούτοπία, είναι άπόπειρα έξάσκησης δικαιωμάτων άπάνω μας με τις γνωστές άγιες μέθοδες. Έμείς τους διαδεβαιώνουμε έπίσημα πως αυτές οι συνέντευξες που λένε πως πρόκειται να έχουν με τον Ίψιστο «στα ούράνια δώματα» ένδιαφέρουν αυτούς και τον όσιο βίο τους, χωρίς καθόλου να δικαιολογούν την άνάμειξή τους στα έσωτερικά μας πράματα.

Το πιό θαυμάσιο είναι, πως ο προϊστάμενος της δυστυχημένης άγέλης Δημητριάδος έιπε σέ στιγμή **θρησκοειδούς κατατύξεως** πως «έγώ ο πατήρ της έν τω άνωτέρω Παρθεναγωγείω φοιτησάσης κόρης ένδιαφέρεται διά το σαρκίον της, αυτός έπιμελείται της ψυχής της!» Θάτανε νομίζουμε άληθέστερο και σωστότερο αν οι θρησκευτικοεπιτηδευματίες έπίσκοποι λέγανε πως ένδιαφέρονται για την **Τσέπη** των